

[Udenrigsministeren]

indstillet på at bidrage aktivt til debatten under den konference til gennemgang af traktaten til hindring af spredning af atomvåben, som skal afholdes i august-september i år for at fastholde bestræbelserne på at bremse spredning af atomvåben til flere stater.

Situationen i Iran giver fortsat anledning til alvorlig bekymring. Gennemførelsen af den anden valgrunde såvel som den forestående indkaldelse af nationalforsamlingen kan forhåbentlig få betydning for gidslernes frigivelse. Imidlertid sidder gidslerne fortsat – og nu på syvende måned – tilbageholdt.

Siden folketinget tidligere på måneden gav tilslutning til forslaget til lov om forholdsregler vedrørende økonomisk og andet samkvem med Iran, som forslaget jo hed, har EFs udenrigsministre den 17.-18. maj haft lejlighed til at vurdere situationen. Desværre måtte man erkende, at der ikke var opnået afgørende fremskridt. De ni EF-lande så derfor ingen anden mulighed end i overensstemmelse med deres beslutning den 22. april at iværksætte de sanktioner, som den iranske regering officielt er blevet underrettet om. Efter at have rådført sig med det udenrigspolitiske nævn iværksætter regeringen nu de pågældende sanktioner, idet den beklager, at det ikke var muligt at nå en fuldstændig enig linje blandt EF-landene. Forholdsreglerne er ikke vendt mod det iranske folk. Vi skal på ingen måde ej heller blande os i, hvordan det ønsker at tilrettelægge sin fremtid.

Regeringen hilste Camp David-aftalerne velkommen og udtrykte forhåbning om, at processen ville lede frem til en omfattende mellemøstlig fredsordning. Vi har med glæde noteret os, at normaliseringen mellem Egypten og Israel er skredet planmæssigt frem. Derimod er der kun opnået begrænsede substantielle fremskridt under forhandlingerne om selvstyre for palæstinenserne på Vestbredden og i Gaza, og det er nu klart, at den forudsete dato for forhandlingernes afslutning – den 26. maj – ikke kan overholdes. Det sandsynlige er dog, at selvstyreforhandlingernes parter – uanset den øvrige arabiske verdens fortsatte afvisning af Camp David – bevilger sig endnu en frist med henblik på at nå et resultat.

Vi bør dog erindre, at selv om selvstyreforhandlingerne, som regeringen håber, fører til et resultat, vil vi formentlig fortsat efter datoen for deres afslutning være konfronteret

med det centrale palæstinensiske spørgsmål. Det er bl. a. i erkendelse heraf, at de nordiske lande på udenrigsministermødet i Helsingfors i slutningen af marts måned gav udtryk for deres støtte til palæstinenserne ret til selvbestemmelse, et synspunkt, der i dag deles af stort set hele den vestlige verden.

I det sydlige Afrika er et af de store problemer blevet løst i dette forår. Regeringen har også med glæde noteret sig Zimbabwes regerings bestræbelser på at opnå forsoning, genopbygning og udvikling i landet. Danmark vil inden for bistandssamarbejdet yde sit bidrag hertil. Fred, frihed, retfærdighed og samarbejde i Namibia og Sydafrika må – som i Zimbabwe – skabes gennem forhandlinger mellem alle parter. Dette er som bekendt en linje, som skiftende socialdemokratiske regeringer altid har tillagt afgørende vægt.

De fem vestmagters og FNs plan for en internationalt acceptabel løsning af Namibia-spørgsmålet i overensstemmelse med sikkerhedsrådets vedtagelser er klar til iværksættelse. Verden venter kun på, at Sydafrika, der i mange år ulovligt har holdt Namibia besat, opgiver sine forskellige gamle og nye indvendinger mod denne plans virkeliggørelse. Sydafrika må nu bringes til at opgive sin forhalingstaktik. Kun frie valg under FNs overvågning og kontrol kan bringe fred og frihed til Namibia.

Endelig er der selve Sydafrika. Den sydafrikanske regering har rejst en debat om reformer af racepolitikken, men det skorter på praktiske resultater heraf. Indtil regeringen i Pretoria forstår nødvendigheden af – og i praksis gennemfører – en hurtig og gennemgribende afvikling af apartheidsystemet, må det internationale samfunds pres mod Sydafrika øges og gøres mere effektivt.

Alle de vesteuropæiske lande er blevet ramt af energikrisen. Det har bl. a. givet sig udslag i en økonomisk afmatning. Betalingsbalanceproblemer, betydelig arbejdsløshed samt en høj inflation er spørgsmål, der står i forgrunden i alle vestlige industrilande.

Der er derfor mere end nogen sinde et klart behov for et konstruktivt internationalt samarbejde og en højere grad af international solidaritet. EF er for Danmark det mest egnede forum for både samarbejdet om medlemslandenes umiddelbare problemer og for